

MARY SCHOON

Ik heet Suzan Brand

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Het is vijf uur. Ze kan niet meer slapen. Ze glijdt uit bed en schuift de gordijnen iets open. In haar dunne nachthemd staart ze in het schemerdonker, waar een kille nevel over het land kruipt. Ze huivert. Vandaag gaat ze trouwen. Vandaag gaat ze trouwen met de man die haar twintig jaar geleden in een aardappelkistje voor de deur van een weeshuis heeft gezet. Vandaag gaat ze trouwen met de man die vroeger stapelverliefd was op haar moeder, maar haar niet kreeg.

Vandaag gaat ze trouwen en ze is bang. Ze houdt van Guus Keijzer, maar wat weet ze van hem? Het is nog maar twee jaar geleden dat ze hier kwam. Gevlucht, op de vlucht voor haar verleden. Ze hebben haar nooit gevonden. Omdat het weeshuis zes uur rijden hiervandaan is en ze meteen haar naam veranderd heeft. Suzan Brand, heet ze nu. Maar eigenlijk heet ze Tilly Tod. Omdat ze als een vod is weggedaan, met enkel een oud gordijn om

haar blote lijfje. Ze rilt. Niet aan denken nu. Het leven van sloven, van honger en vernedering, ligt achter haar. Vandaag moet een blij dag worden. Vandaag gaat ze trouwen!

‘Guus Keijzer, neemt u aan tot uw wettige echtgenoot Suzan Brand en belooft u voorts getrouw alle plichten te zullen vervullen die de wet aan de huwelijkse staat verbindt. Wat is hierop uw antwoord?’

‘Jazeker!’ Uitdagend kijkt hij de ambtenaar aan.

De man onderdrukt een lach, krabbelt aan zijn neus en wendt zich tot de bruid. ‘Suzan Brand, neemt u tot uw wettige echtgenoot Guus Keijzer en belooft u voorts getrouw alle plichten te zullen vervullen die de wet aan de huwelijkse staat verbindt. Wat is hierop uw antwoord?’

‘Ja.’ Ze zegt het zacht, maar beslist.

Guus glimlacht triomfantelijk en geeft haar een knipoog.

‘Dan verklaar ik nu als ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Karspel-dijk dat het huwelijk tussen Guus Keijzer en Suzan Brand in naam der wet is voltrokken op de vijftiende mei van het jaar 1929.’

Het gezelschap wandelt het gemeentehuis

uit en steekt het plein over naar de kerk. De bruidsmeisjes, de tweelingdochters van zus Nel en zwager Freek, rennen voor het bruidspaar uit. De koster laat onmiddellijk het klokkentouw los en beklimt hijgend de steile wenteltrap. Boven doet hij zijn uiterste best om nog enig geluid uit het oude pijporgel te krijgen. Op zijn hoofdknik zet het opgetrommelde dameskoor het eerste lied al in. Stommelend zoekt iedereen naar een plekje in de beuken en men kijkt naar het bruidspaar, dat gearmd de kerk binnenkomt. Langzaam schrijden ze naar voren en ze nemen plaats op de roodfluwelen stoeltjes die daar voor hen zijn neergezet. De tweeling gaat bij hun moeder in de bank zitten, de bel slaat, de pastoor komt met vier misdienaars het altaar op. Het is een aardige man met een warme stem. Hij maakt er een mooie, maar lange mis van. Geroezemoes golft door het schip van de kerk. Pastoor mag er nou wel een eind aan breien, de mensen snakken naar een bak koffie.

Eindelijk worden de ringen omgeschoven en mag Guus zijn bruid kussen. Enthousiast beukt de koster op de klapperende toetsen, terwijl beneden hem het bruidspaar de kerk uit wandelt. Opgelucht komen de mensen